

dosya: öldürülen kadınlardan topluma mektuplar

TAVUŞKUSU

mayıs2015 5 sayı:4

KADIN GİNAİYETLERİ!

LEMMA

Bu sayı ,
Bedenlerimizi sınırlamayı,
kısıtlamayı,
yok saymayı
kendine görev edinmiş
"eril" topluma karşı
manifestomuzdur.

İçselleştirdik iç içe geçtik.

İsyandayız!
Her dilde inatla;
Kadın, Yaşam, Özgürlük!

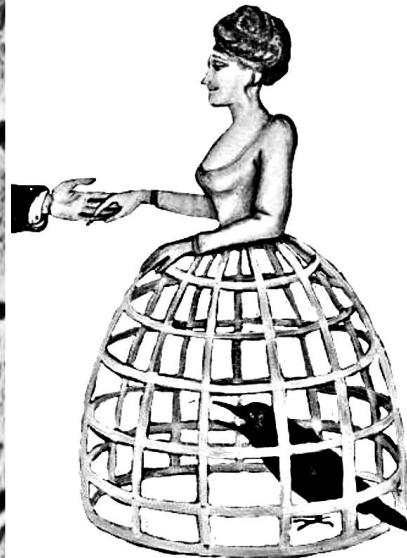
*Tavuskuşu'na can suyu olan
herkese bin selam...*

Kapak: Ceminay Kara

*Yazılarınız ve yorumlarınız
için:*

tavuskusufanzin@gmail.com

Twitter:@tavuskusufanzin

Konargöçergiller

Misketlerimin değerini bilmezmişim.
Şingır mingır derken, düşüveriyor bazısı.
Eşlik eden varsa her ses güzel. Bırak yuvarlanadursunlar. Yokuşun sonu çukur.
buluşuruz elbet.

Yumurtalıklarımı tokuştururken, içimdeki sancı zihnimi sarstı da anladım.
Takvim yaprakları hep sahtekâr imiş.
Ay'ın bir yüzü ise ılık.
Kanımın kaymağına tarçın septim. Kokusunu biliyorum.
Tenimin rengi soluk.

Önlüğün yakası is olmuş,
Dantelini sevemedimdi zati.
Çıkarıp attım üstümden yalancı maviyi. Sırtımdaki ağırlığı bi kenara koydum.
Vitrinler neşesiz geldi. Kesekağıtlarına saklandım,sığamadım.
Ben ki masal perisi, yakalayamazsınız beni
Bu kentte neden her şey kafiyeli
Hay, düzeninizi sevsinler!
Yalan söyledim.
Cadıların en bet seslisinden selam getirdim.
Kapı kapı gezip zevk çığlıklarına sizi ekledim.

Bi film vardı neydi adı dilimin ucunda.
Gezmelerime ceza kesmişler. Saydım. 400 darbe yemişim.

Gündem yoğun. Hadi beni de unut.

Sonra toprağın koynuna kırmızı karanfiller.

Cloudery

Aslı Öz.

Anneme Bu Yazdıklarımın Bahsetmeyin

Yukarıya doğru kaldırdığında, çok şık ve onurlu duruyor insanın yumruğu.

Herkesin sevdiği bir kişi olmak: tehlikeli ve renksiz bir kişilik biçimi.

"iyi çocuk olma" eğilimi fazlasıyla gelişmiş.

Herkesin kucağına oturur. Herkesi kucağına oturtur.

Herkes zevk aldığı için problem yoktur.

"Sigara içmek spermelere zarar vererek doğurganlığı azaltır." değil

"Prezervatife, spirale, doğum kontrol hapına son!"

Gece; kaybolmak istediğimiz varoluşsal aydınlık.

Kendi bokuna yabancılaşmış bir birey

Taraklı ayak Bulamaç

yemeği Endoplazmik

retikulum Kerhane

tatlısı

Gayri safi milli hasıla

Hastaneleri hiç sevmem diyen tip, iş olsun diye laf buyurmuştur.

Ben çok severim yani, bayılırım.

Her şey olabilir hayatta

Otu, boku her şeyi yazabilirim

Ama kara çarşafı bir kadına nasıl şiir yazayım

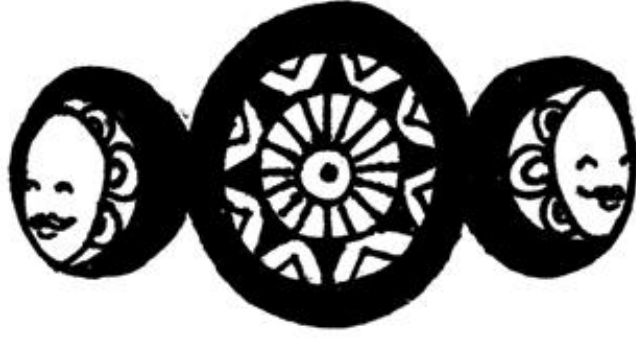
Tek ayağı götün altına almalı türk oturuşu

Saçlarını üçe vurduran kadın

Allah piyanist şantörün şarkı arasında söylediği melodik sözlerden ibaret;

Allah allah, yapıştır yapıştır

Ülki Saydan

Ece Irmak Genç

S*ktopya

Kadınlığın yasaklandığı bir ülkede, kocaman penisleriyle, kocaman penis şekilli binalarda çalışan, kocaman evlerin, perdesiz pencerelerinde kalın sigaralar içen erkekler vardı.

Kadın akılları, kadın başları yasaktı.

Ayıp yataktaydı, kadına benzetilen canlılar yataklarda çarşaf olmaya mahkumdu. Küfürler seksistti ancak ortada koyulacak bir am yoktu.

Denilene göre bütün işler “erkekçeydi”.

Rujlar, duvardaki çirkin lekelerden ibaretti. her zaman griye boyanmaya mahkumdu.

Kırmızılar yasaktı, ve pembe hiç kullanılmamıştı.

Bir meclis vardı. 535 kişinin de penisi vardı. Konuşurken en çok sözü geçeninki en “erkek” olanıydı.

Aileler olsaydı, direkleri de bunlar olurdu.

Sosyal politikalar cinsiyetçiydi.

Sokaklar erkekti.

Binalar, yüksek, kalın şekilli olmaya mahkumdu.

En sevilen renk küçüksen mavi, büyüksen siyahti.

Herkes motorları severdi, arabaları bilirdi. Futbol zorunlu aktiviteydi.

Stadyumlar, küfürlerdi. Küfürler karşı takıma “koymaktı”. Karşı takımlar kadınsı canlılara benzetilmeye mahkumdu. Oynanan oyunun en büyük kuralı “topa erkek gibi vurmaktı”

Doğurmak ayıptı. vajina yasaktı.

vajinal küfürler kullanılırdı karşılarındakileri aşağılamak için büyük penisliler.

Sünnet olunca “erkek” olunurdu.

Çarşafıya mahkum canlılara “koyulmadan” önce “erkeklerin” sırtı sıvazlanırdı.

Genç çocuk olunurdu, para lazımdı.

Paralar rakılara ve biralara harcanırdı. Şarap “yumuşaktı”.

Tıraş losyonları, jiletler “erkek gibi”ydi.

Otobüsler erkekti, ve hepsi mavi.

Tenha sokaklarda erkeklik, bir kez daha kanıtlanırdı günahkarlara.

Etekler, elbiseler, sütyenler yoktu.

Pantalonlar, kravatlar, boxerlar vardı.

“kadın gibi erkekler” tek utançtı.

Çiçekler yasaktı.

Ter erkeklikti.

Orgazmlar tekliydi, sesler erkekliğin sesiydi.

bütün erkekler “sikebilirdi”

Bütün kadınlar “sikilmeye mahkum olandı”

Tecavüz olsaydı, cezalar olmayacaktı.

Tahrik en büyük günahı. Kadınlık en bütün ayıp.

A Clockwork Orange/ Stanley Kubrick-Malcolm Mcdowell

Akşamdan Kalma

Karanlık, تنها, dar bir sokak. Korkuyorum. Yolu uzatıp caddeden mi gitsem? Kalabalık da ayrı korkutuyor beni, aydınlık da. Bütün kusurları gün yüzüne çıkarıyor. Etek de giymişim. Deli miyim neyim? Bir de bacaklarım güzel olsa... Değilse niye bakıyorlar? Karanlıktan devam ediyorum. Bir an önce eve varmak istiyorum. On dakikalık yolu ne diye yarım saate çıkaracakmışım ki? İstedğim sokaktan yürümek hakkım değil mi? Hakkım, hakkım da... “Deli misin kızım sen?” diyecek babam. “Başına bir şey gelecek.” “Genç kızlar bu saatte yalnız başına dışarı mı çıkarmış?” diyecek anneannemse.

“Anneanne,” diyeceğim. “Beğendiğim bir çocuk var, kısmet olursa evleneceğim.” Evlenmek niyetinde de değilim oysa. Okulu bitireceğim, çalışmaya başlayacağım, evleneceğim, oldu. Her şey bu sırayla oluverecek illa ki. Hem benim yaşım kaç başım kaç? Sen genç yaşta evlendin diye ben de mi hayatımı mahvedeceğim? O elli yıl önceymiş, keşke olmasaymış tabi. Zaten ona da karışır, “Tanımadık biriyle evlenilir mi, ona nasıl güveneceksin? Biz en uygun kişiyi bulacağız sana.” Ya manyağın teki çıkarsa, ya beni üzerse? Tanıdık biri olunca farklı olacak tabi, “onların” bulacağını da görmek lazım. Bu devirde babana bile güvenemiyorsun. Hem evde kalsam suç, kalmasam suç.

Sokak genişliyor. Bir iki insan. Oh. Bağırırsam sesimi duyacak, bana yardım edecek birileri. Yanımdan süslü püslü, topuklularla çat pat yürüyen iki kadın geçiyor. Onlara bir şey olmazsa bana hiç olmaz. “Sizi seviyorum” diyesim geliyor. Ben de onlar gibi rahat olabilsem keşke. Başıma bir şey gelirse ne yapacağım? Kendimi savunacak mıyım savunmayacak mıyım? Hayvanoğlu hayvanın hadsizliğinden söz etmiyorum ama... Hayatım söz konusuysa tecavüz ölümden iyidir. Mi? Ama sadece teşebbüsten kötüdür.

Işıklar birer birer azalıyor. Burası benim mahallem. Bin kere geçmedim mi buradan? Karanlıkta bile ne nerede çok net biliyorum. Niye korkuyorum? Yollar ezberimde. Kırtasiyecici amcayla muhabbetim iyidir, dükkanın üst katında yaşar. Her kalem alışımında bana bir dua okur. Ben de güler, teşekkür ederim. Telefonum da yanımda, arasam annem iki dakikaya burada olur, kurtarır beni. Canım annem. Ama ona ihtiyacım yok. Burası benim sokağım. Genç değil miyim? Eve de istediğim saatte gelirim.

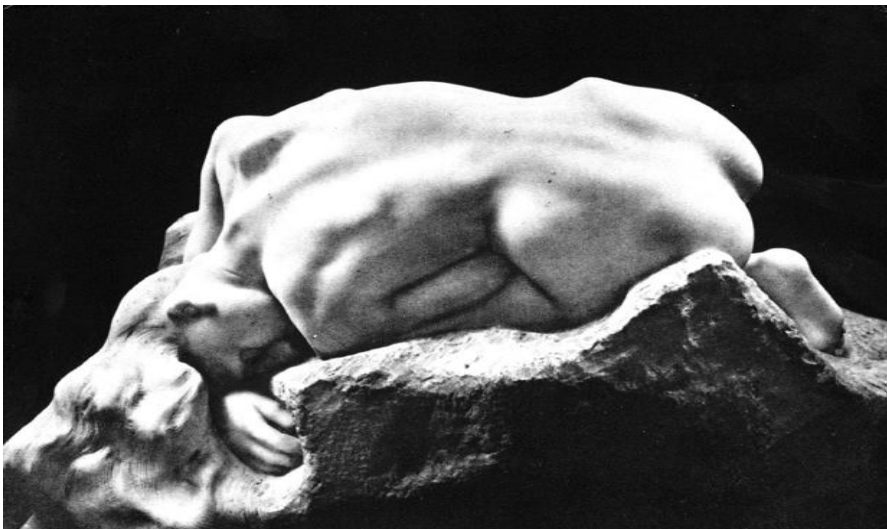
Daha da darlaşıyor sokak. Çıkmaza giriyorum. Korkuyorum, korkuyorum. Korkmamam gerek, dik durmam gerek, özgür olmam gerek, rahat olmam gerek. Güçsüz değilim ben. Ama korkuyorum. Tir tir titriyorum. Çaresizim, kayboldum. Elim telefonuma gidiyor. Bir kadın çığlığı duyuyorum.

Leylâ

our knees
pried open
by cousins
and uncles
and men our bodies
touched
by all the wrong people
that even
with a bed full of safety
we are afraid

rupi kaur

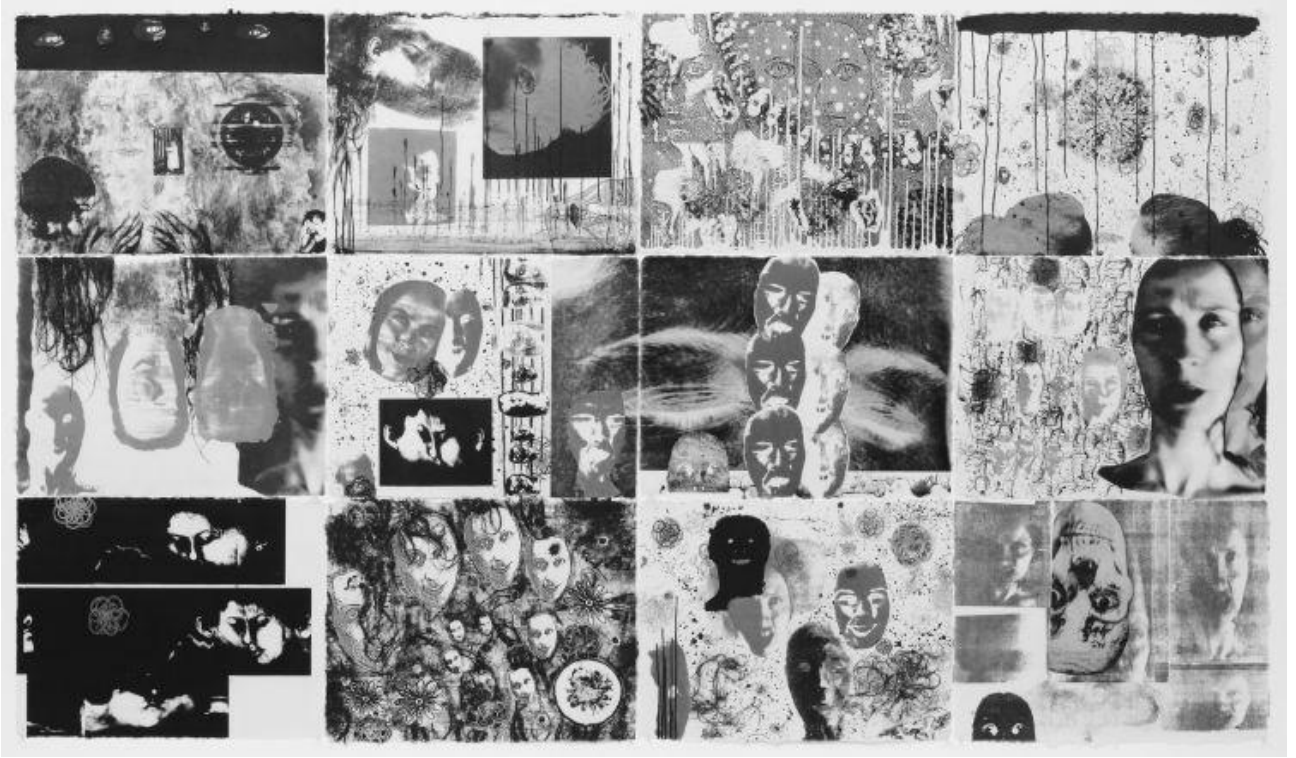
Auguste Rodin: La Danaide, 1885, marble, Musee Rodin,

Küçük, karanlık bir odaydı kadınlığım.

Ayaklarımda zincirlerle doğdum. Büyüyordum. Annemin ve herkesin bakışları bedenimde. Panik!
Zincirler şakırdıyor.

Hatırlıyorum.

Eteğim. Çek. Aşağı. Bacaklarımı kapa. Bağdaş kurma. Bacak arandaki perdeye iyi bak.
Zorluyorlar. Arkasına geçmek için zorluyorlar.

Banshee Pearls- Kiki Smith

Karanlık odadayım. Bedenim başka bir bedenle tanıştı. Allahım, ben şimdi n'apacağım? Oysa ne güzeldi. Kötü şeylerdi hep güzel olan ama. Böyle öğrenmiştim. O şeytandı, şeytanın kendisiydi ve "*Şeytan tüm zevklerin simgesidir!*"

Utandım. Kadınlık odası, kanlı çarşaf lar dolabı şimdi. Saklamaya çalışıyorum. Yok ediyorum, yenisi, yok ediyorum, yenisi... Sanki kuşatılmışım kanla. Leke, lekem. Ağlıyorum. Dışarıdan sesler duyuyorum. Bir beylik tabancasının adımları bunlar. Yaklaşıyor. Abim olmalı.

Buradan çıkmalıyım. Tökezliyorum. Toplanmışlar evde. Erkekler. Beylik tabancası.. Abim. Kurtulabilirim. Çılgılık mı? Komik olma. Devlet. Abim. Beylik tabancası. Kurtulabilirim.

Devletin gözü önünde imzalanmış bir sevişme değildi sevişmem. Bedenim ya devletin ya da babamın, abimin... "namus"larındı. Değildi. Bedenim karanlık sokaklarda bir isyandı. Gözleri bacak aramızda bir toplumdan kurtulmak için bağıracaksınız. Benim için. Kurtulabilirdim. Kurtulabiliriz.

Lethe

Tüm mahalle üçüncü uykusunda muhtemelen. Yasaklı saatlerimde, yamuk kaldırımlarda bana eşlik eden, serseri araba farları ve bir topal kedi. Göğüs kafesimi patlayacak kadar şişirip derin bir nefes almaya hatta mümkünse o aldığım nefesle, köşebaşlarında beni bekleyen namusumun yüzüne tüküresim var.

Yapamıyorum. Yüksek katlı, balkonsuz binalar teker teker yıkılıyor üstüme. Enkazın altındayım ve tüm mahalle üçüncü uykusunda.

Üstüme düşen sokak lambasının bilmem kaç wattlık ampülü yüzümü acıtıyor. Bağırmaya gücüm yok. Burnumdaki o tanıdık yanık kokusu, çıt çıkaramayan çığlıklarımı anımsatıyor. Tüm kopuşlarımın çığlıklarını.

Ceminey Kara

Bacaklarımın arasından sızan kan, başımı döndürüyor. Çocukluğumdan beri böyle. Ne zaman kan görsem bayılırım. Köprüden Ortaköy'e doğru kendini savururcasına. Ne hikmet ise bu sefer, henüz kanatlarımla buluşmamışken bir adam kulağıma fısıldadı. Ölü bebeğim ele geçirilmiş. Peşimsıra gelen namusum nerelerde, kimbilir.

Tabiri caizse, gece kuşuyum ben. Ölü çocuklar doğururum. Geceleri gözüme bir gram uyku girmez. Çocuklarım çığırır içimde, sabah ezanına kadar, kasıklarımı yırtarcasına. Öyle ki, ağlayışları, martıların çığırışlarına karışır. Ayak bileklerimden yamuk kaldırımlara düşen, sonu gelmeyen kan ise mahallenin tüm dayılarının ağzında sakız olur.

SARIMSAK

Gözlerim kapalı yaşıyorum. Kontrol edebilme duygusunu aradığım zamanı kullanmalıyım bir çay bahçesinde.

Göğüslerimi elledi...

Herkesin anladığından az anlıyorum, herkesin bildiğinden az biliyorum. Yastığı hissetmek. Olayların arasında geçiştirilen hikaye karakteri değil.

İzledi.

Yolları da.

Konuşamayan güçsüz kadınsa, işte bu gördüğüm. Yolları kesilen kadın. Yollarda ağlayan kadın. En son yoldan "Yolda"yı okuduğumda bu kadar nefret etmişim. Yazarların beni sevmediği kadar sevmiyorum. Okurlarını sevmeyen yazarlar....

Hala görüyorum yüzünü.

Bütün bu tezatların arasında yürümeye çalışan kadını, kadınlarım.

Sıkışmış kadınlar.

Bir bıçakla kadınlığın iki bacak arasında kaldığı.... Uzaklaşan motoru ve bana iğrenç bakan adamı düşünüyorum.

Öldürmek istiyorum, nefret ediyorum yaratandan, yarattığına inanılandan.

Düşüncelerim arasında ezip yok etmek istiyorum. Utandırdığı için beni.

Bacaklarımın arasına sıkıştırdığı gibi kaderimi, ben onu sıkıştırmak istiyorum iki kulağımın arasına.

Bitirmek istiyorum.

Derin nefes. 1, 2, 3.

Arkama bakmadan attığım tereddütsüz koşar adımlarım.

"Hoşuna mı gitti güzelim?"

***

Annem o elbisemi çok severdi.

Bir daha giymedim.

"Kirlili" hissettiren elbisem miydi?

Yoksa bedenim mi?

Bilmiyorum.

Anagathe

Imponderabilia, 1977/ Marina Abramović ve Uwe Layspien

Tarih nasıl yazıldı? Kimler yazdı? Tahakkümün dilini doğallaştıran neydi?
Sorular hep akılda da cevaplar ...Kaç asır kaç kuşağı kovaladı?
Zulüm erkek bedeniyle inşa edildi.

Kadınlığın kurtarıcı şövalyeleri geldiler. Beyaz
atlarından indiler, pelerinlerini uçuşturdular.
Kılıçları uzun ve keskinceydi.
deterjan sattılar.
Prensesler, mutfakta daha az yorulsun diye.

Kadın cadıydı, şeytandı, cindi Masalları
yazan erkeklerdi, erkek zihinlerdi. Masallar
hep işgüzarı.

"Biz yakamadığınız cadıların torunlarıyız!"

Gün ağardığı vakit, kadın balkonda kaldı.
bir cesur gelip şiir okusun ve kendisini kurtarsın diye.
Kadın kurtarılacak olandı.
Kıymetlileriydi. Ah!
Siz romantikler!
Gül bahçeleri , dökülen kanın lekesini gölgeleyemedi.

Ortaya jiletler döküldü, kirli kanlar emildi, resimler ve boyalar...
Kadınlar bir edildi.
Kadınlık bir edildi.
İkinciye izin verilmedi.
Ve "hak etti"

Ayıplar belirlendi, örtüldü, örtürüldü.
Dışında kalanlara müstahaktı, haketti.

Ahlakın tarihi çüklerin ucuyla yazıldı.

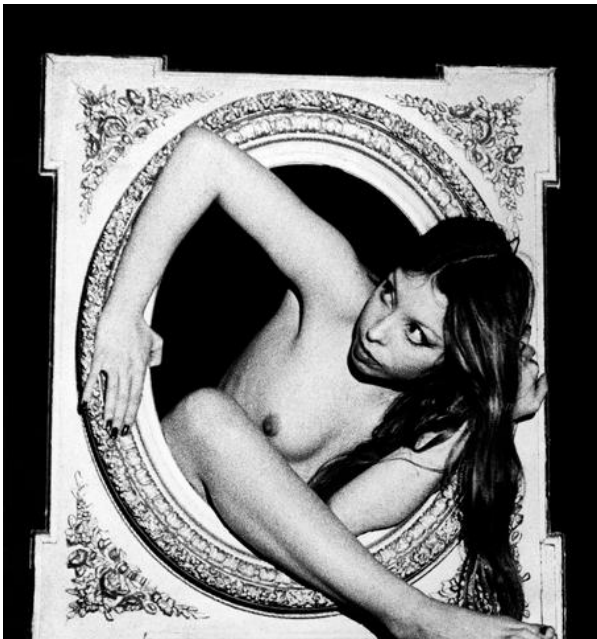
Ağıtlar yakıldı masumlara.
Şuh şarkılar, şuhlarla birlikte kaldırıldı, hak edildi.

Elbiseler, şortlar ve pembe bırakıldı.
Mavi yasaktı. Bisiklet yasak.

Zar bekçileri derhal iş başına!

Ve cinsiyet atfettiler.
Renklerin, sözlerin, davranışların da ötesine, bir cinsiyet atfettiler.
Öyle bir cinsiyet ki, sayıca fazlalığın ardında bir azınlık yaratıldı.
Ve tanrı kadını yarattı. İkinci olarak
Ay tanrı da erkekmiş ya pardon.

ŞYAÖ

Attempting to Escape the Frame, ORLAN, 1965

KADINLAR SORUYOR BİLİRKİŞİ YANITLIYOR

-Neden "kadınlara sigara içmek yakışmaz" denir ?

-Kadınlar çiçektir, hiç bir çiçeği sigara içerken gördün mü? Hem nefesler... İçi çekiyor derler.

.

-Neden kadınlar küfür etmemeli?

Küfür sikmeli, sokmalıdır. Dolayısıyla erkek doğasına özgüdür. Şayet bir kadın ağzına küfür alırsa, erkeklerin siki düşebilir. Lütfen sakınız.

.

-Neden pedlerimizi saklamalıyız?

Asla gözükmemesi lazım yoksa erkeklerin gözleri pedin yaydığı lazer ışıkla yanar.

.

-Neden kırmızı ruju abartmamalıyım?

-Kırmızı ruju abarttığınız takdirde tüm beyefendiler büyüklü küçüklü dudaklarınıza hayran kalacakları için erimeye başlarlar. Erimiş değil ermiş beyler için, lütfen kırmızı ruj sürme.

.

-Neden topuklu giymemeliyim?

-Topuklu ayakkabılarla adım atan kadınların çıkardığı ses , yalnız erkek bireylerin duyabileceği frekanstadır. Bu sesleri incelediğimizde şeytanın sesi olduğunu ve durmadan 666 sayısını tekrar ettiğini fark ederiz. Şeytana dur de!

.

- Am ayıp bi kelime mi?

-"Ayıp bi kelime mi" hem de ne ayıp. Bu kelimeyi kız başına ağzına alanın tek yolu kerhaneye çıkar.

.

- Neden akrabalar taciz ettiğinde normal karşılırsınız?

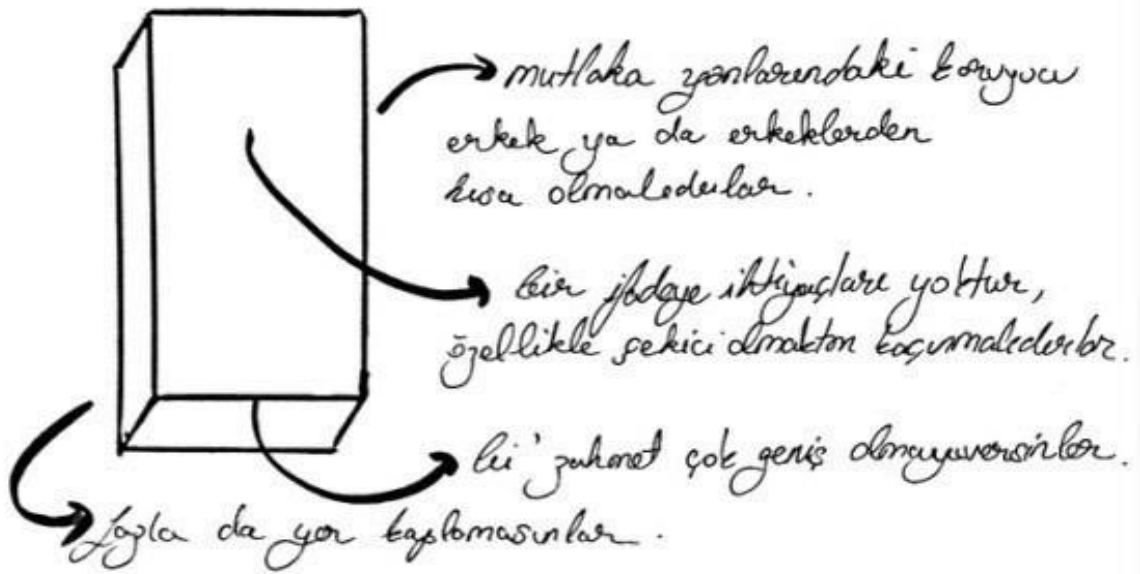
- Akrabalık hakkı diye bir gerçeklik var. Amcalar ara sıra yeğenin götünü başını ellemezse gönlü çükünde kalır. Mazallah gönlü çükünde kalırsa, denizati misali erkek hamileliğine kadar yolu var. Akraba hakkı engellenemez döllenir.

Dikkat! Bu sayfa bayanlara uygun değildir, kendilerini derhâl el işi sayfalarına dönmelidir!

Kadınlar nasıl görünmelidir?

• **Disarda** (acil bir durum olsa da, illaki giymelere gerekirse diye)

• Yatak Odasında

• Modellerden daha sonra yanardan-
mak isteyen bayanlar için oklu gösterim
yapılmamıştır.

Öncelikle, kadın dediğine kalsız olma!
Bunu bir kenara yazınız. Sonra ağız,
heri gör kahvede gördüğünüz sayılar-
dıkları gibi sekici mekili şartlar.
Bel ince, göğüs-kolça maddah!
Pek li'ye yok altında bu konuda,
adını gibi hüsnü etmiş, temiz olsun,
çok konuşmasın li' de yollarına.

• Modelin
ölçüleri
standarttır.

Erkeğin zevki-
ne göre değişik-
likler yapılabilir.
Kasuya göre fark
etmez zaten, bedeni
li'z kullanıyoruz.

ALTIN GÜNÜ

Tasavvur tek bir parmakla,
Birkaç damla
Birkaç dakika inleme
Birkaç nefes
Sistemi,
Düzenli nefesleri,
Tabuları
Kızlığı
Bozuyoruz namus odasında

Orta parmağın geçisi içe
İçten içe
Mmm..
Kelimeler akıyor
"Ora"mdan,
İnlemiyor.
Haykırıyor.
Haykırıyoruz.
Parmaklarımızla bozuyoruz.

Yüzük parmağını,
hiç sevemedimdi.

Bedenimle barışırken
İşe yaradı da ritim tuttu.
İleri geri ileri geri
İçeri daha derine
Ay bu zamana dek prangaları hasretten
değil
Namustan eskitmişim.
Oh çektim,
" Ah!...
Dedim sonra ah!"

Başkaldırıyoruz.
Daha içten
Daha yayvan
İnleyerek,
Titreyerek.

Namuslarla birlikte titreştik.
Anlamlar kaldıkça, derinleştik
Ve uzaklarda birleştik.

Tavuskuşu'ndan Kadınlar

Resimler: Ann Simpsso

DOSYA: ÖLDÜRÜLEN KADINLARDAN TOPLUMA MEKTUPLAR

Repulsion(1965)/ Roman Polanski/ Catherine Deneuve

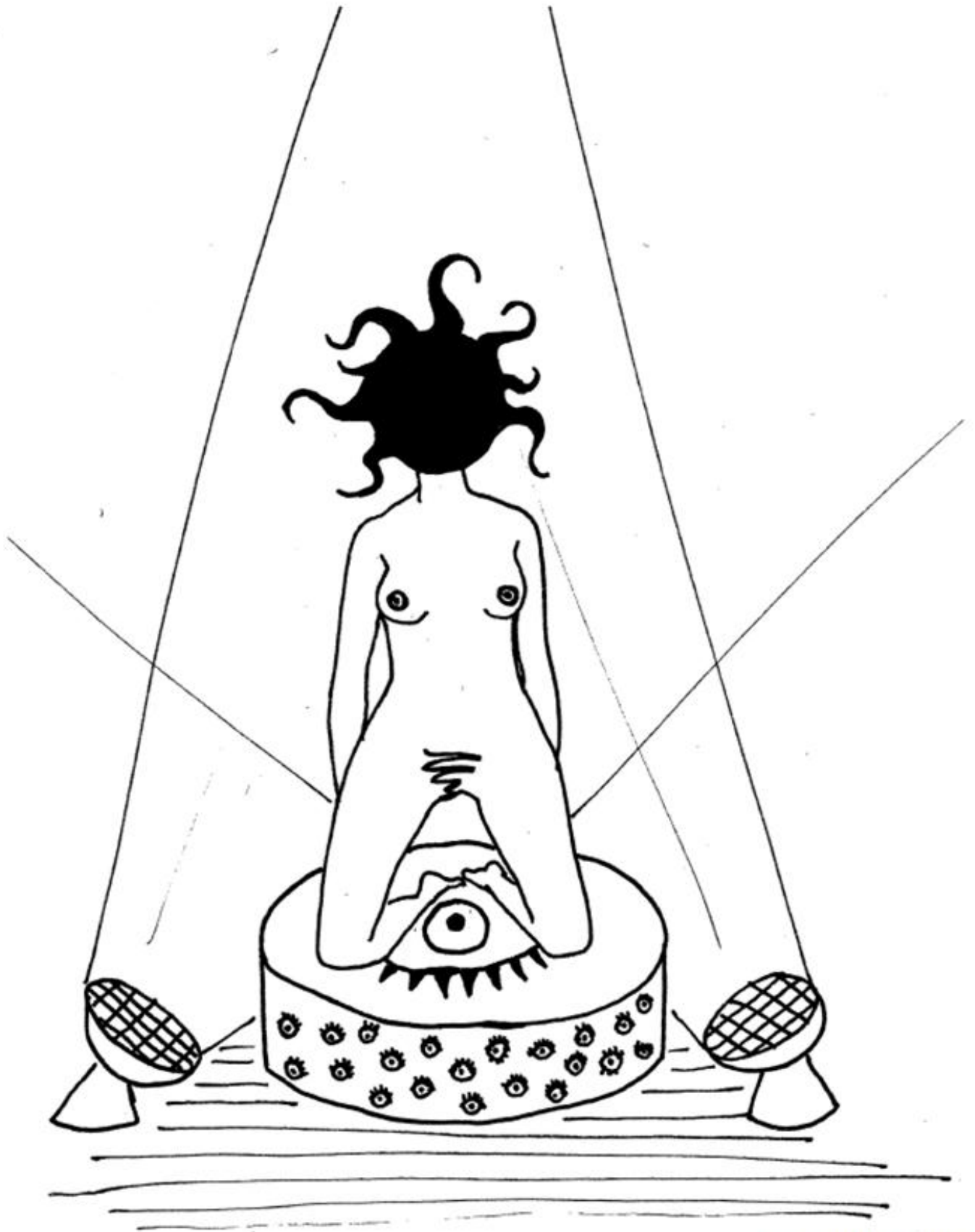
" Size bir sır vereyim. Hep aynı kadın ölecek.. Hep aynı kadın doğurcak. Hep aynı kadın kaçacak. Her şey birdir.
Her şey birdir.
Her şey birdir.
O kadın...o aynı kadın...külliye delidir."

"Kasıklarımda mağara gibi büyük bir yara. Doğurmakla öldürmek arasında uzun ince bir ip. Delirmekle yemek pişirmek arasında kısa kalın bir kalas. Gidip geliyorum. Gidip geliyorum.
Her adımda b-i-r-ş-e-y eziyorum.
Şimdi o şeyi üzerine kusacağım.
Şimdi o şeyle gözlerini oyacağım.
Şimdi bak...iyi bak...ben o şey olacağım."

"Gözleri kapalı bir kedi
Kimsenin bilmediği bir dilde
Kadının doksan dokuz ismi var dedi."

"Omzumda hiç kapanmayan bir yara
Topuğumda hiç kaynamayan bir kırık
Saçlarımın ucu yanık yanık
Binlerce yıldır kandırıldık.
Ben artık doğurmayacağım"

Mine Söğüt - Deli Kadın Hikâyeleri

Ece Irmak Genç

Yatıyorum Şimdi, Bu köşenin Sonsuzluğunda

Yerde bedenim kanım sıcak sıcak akıyor halıya. Dert etmiyorum artık, alırken beni kem gözlerden koruyacağına inandığım (belki de zorunda kaldığım) pıtrak motifli halımın kirlenmesini. Belki de edemiyorum. İlk tanışmam ölümle nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Hislerim var mı ondan bile emin değilim...

Yanlışı konuşuyorum ölümü tanıdım ben. Bizim sokağın kaldırımlarından bahsediyorum onlar her gece yarısı kan kokarlar. Tir tir titreyen Nâlan'ın kanı, Didem'in haykırıları, sokak aralarının yankıları,yaralayan bakışları.. Ben ölümden bahsetmiyorum yıkık binalarında, çıkmazlarından sıyrılamayanların yapabileceklerinin tedirginliğindeki arkadaşlarımdan da. Ben yürüyen cesetlerden bahsediyorum. Sınırsızlığa, çeşitliliğe, bu eşsizliğin renklerine, yüreklerimize karşı çıkan her bir cesetten yani.

Ben Çağla Joker,

Ben ceset değilim. Sadece benim cümlelerimi kanattılar. En saf yerlerinden söküp aldılar. Tek suçum özgürlüğümü istemem. Kadın gibi hissetmem. Çemberimi sınırsızlığım ile değişmem. Yatıyorum şimdi yerde, yerimi yadırgıyorum, dünyanın eli benim kesemde bastırıyor hunharca. Kaçacak delik arıyorum, lanet olsun ama delikleri bile doldurmuşlar. Sokaklar dar bana koşuyorum. Kanımın buhar olup uçaacağı sokağıma, olağanlığa esir olmuş tüm arkadaşlarıma veda ediyorum. Dilim her zamankinden kuru. Söyleyecek kelime kalmadığından mı kelimelerimin hepsinin ruhumla birlikte çalınmasından mı? Topuklarım her zamankinden fazla yankı yapıyor Daracık Sokağın iniltili kaldırımlarında. Kurtuldum ben, hakaretleriniz, küfürleriniz sizinle kalsın. Gaspınız, tecavüzünüz, diplere iten bakışlarınız da. İnsanlığın ortasında insansız bir yer burası. Acizliklerin yuvası. Yoksunlukların başkenti. Ceza indirimlerinizi de alın, sahte savunmalarınızı da, taraflı savcılarınızı da.. Ben Çağla Joker. Trans Çağla Joker. Gururlu ve mücadelesinde Çağla Joker. Tek bildiğim ben ve benim gibi binlercesinin "ötekinin" çılgınlıklarıyla diri kalmış kalpleri. Hala dipdiri kalbim, kalplerimiz tüm zalimliklere çığ olsun.

Melisa Öztaşkın

“Makulsüzlüklere”

Kendime seçecek bir isim bulamıyorum. Bu acı. İsmim yok, cismim yok. Kadının adı yokmuş zaten, öyle başladık öğrenmelere. Televizyondayım. Reklam panolarındayım. Şiddetle kınanan kadın cinayetlerindeyim.

Sokakta olamıyorum ama. ve topluma hiç giremedim.

Bir renk seçsem gri ve pembe verirler bana. gri çünkü görünmemeliyim. pembe

çünkü “kadın” olmakla “lanetlenmişim”.

Küçüklüğümden beri, ne etrafımdakiler gibi oldum ne olmak istedim.

uyum meselesi değildi. bana diretilen bir algının meselesiydi.

etekler giydim. kitaplar okudum. ve “bir genç kızın gizli defterini” kendi

defterlerime uyarlamak istedim. olmadı.

bana vaad edilen aileler, elbiseler, saç toplamaları olmadı. lastikler hep çok sıkıydı, saçlarımın lanetleriydi.

kız çocukları uzun saçlıdır ve kız çocukları sakindir.

sakindim sakindim sakindim sakindim sakindim

sakin kalamıyorum artık. yollarda yürürken köşede duran arabalardan değil. toplu taşıma tacizlerinden değil. bakışlardan, ıslıklardan, laflardan, seslerden,

bağırılardan, “orospu” diye yaftalanmaktan. “o ruj fazla kırmızı değil mi” diye

sorulmaktan değil.

bunların artık bir noktaya gelip, rujum fazla mı kırmızı oldu diye sormaktan.

etek giymesemiydim demekten.

suçlamaların cezasız, katillerin serbest kalmasından.

bele bağlanan namuslardan. edep yahulardan.

akan kanlar, ne cinayetlerin ne de bekaretlerin artık.

ŞY

vajinal açılım

Apış arasına yapışmış kadınlığım,
üretimden fazlalığımı,
şiirden çok sokağa fırlatmalı,
merhaba İstanbul dolusu feminite.

18 yıldır, diyor Şagül.
Doktorlar çözüm bulamıyor.
Hastane hastane dolaştık.
Derimde tuhaf izler,
ben çirkin...
"Bir merhemi de yok ki keçe!"
Aynı dertten yakınan Rojbin,
söylemiş böyle...
O gün bugündür,
her gece,
ağlıyor Şagül.

Nazi Almanya'sında kadın kutsalmış.
Her tarafa kadın fabrikaları kurmuşlar.
Safkan(!) Almanlar üretmişler.

Bu am denilen şey ne tuhafmış.
Yeri geldiğinde namus, yeri geldiğinde
fabrika.
Ruhu hiç olmamış.
Hem suçluymuş, hem kutsal.

Pamuk prenses yemek yapmış.
Şagül yemek yapıyor.

Bacak arası külliyatı,
yoruldum.
Paslı makasla kestim kordon bağımı.
Ahlaksız ve orospu.
Toplumda kadın...
Okuyorum.
Şagül mutlu gül demek.
Şagül bir kadın! Kahrolasıca bir kadın!
K A D I N
Olacak şey değil.
Ama Şagül mutlu değil ki.
Olsa olsa bir gül olabilir.

Anagathe

Hızlı adımlar

Onlarla çok küçükken tanıştım. Kafamı fark ettirmeden çevirip tehlikeyi kollamayla ve yoluma devam etmeyle de. Anahtarımı sallaya sallaya hem de. Aman kızım yalnız yürüme geceleri, ne olur.

"Çok da güzelmiş kızcağz". Öyleymişim. Katillerimi yoğurup harmanlayan, tuzunu atıp firma veren toplumun abileri, ablaları öyle diyor.

İdamı konuşuyorlar. Birkaçı da hadımı savunuyor öfkeyle. Bu muhabbet sürüp de gidiyor ya, kadın yine kayboluyor ortadan. Çekmecelerin en dibine atılmışcasına. varlığı olası katillerinin diline düşmüş.

Sokaktaydım, okuldaydaydım, dolmuştaydım, hayattaydım. Şimdi vahşet haberlerinde, ajansı izleyen dedelerin nefretinde ve nice kadının çılgınlığındayım. Boğazda düğüm olmuşum anlayacağımız.

Artık yeter ahali! Akıttığımız kan kokuyor buram buram. Çılgınlıklar yükseliyor her sokağın başından, çok yakınlardan. Savaş var. Kadına savaş. Kadınlara savaş.

Sıla Tuncer

Yıl : 2014

Çeşitli sebeplerden cinayete kurban giden kadın sayısı : 285

Yıl : 2015

Çeşitli sebeplerden cinayete kurban giden kadın sayısı : Şimdilik 94

-anitsayac.com

“Güneş ışıklarını yeni yeni göstermeye başlamıştı. Yollar ıssız ve her zamanki gibi çaresizdi. Havada kan kokusu vardı. Aniden sıcak ve tedirgin edici bir rüzgar esmeye başlamıştı. Artık, korkuyordum. “

Küçükken kalorifer borularının ardına saklanıp böyle kısa hikayeler yazardım. Genellikle insanın kanını donduracak cinsten cinayetler olurlardı. Nasıl olur da 6 yaşında bir çocuk kağıda dökmek için pıhtılaşmış kan kadar yoğun yaşamışlıklar bulur dediğinizi duyar gibi oluyorum. İşte size bu mektubu yazış nedenim de bu sorunun yanıtına ulaşabilmektir. Belki katledilişimden günler, aylar, yıllar sonra okuyacaksınız bu satırları. Maalesef eminim ki, dünyanın neresinde olursanız olun, tak- vimler hangi rakamları gösterirlerse gösterecekler, bu cinayetler son bulmayacak ve bu hikayeler gün- celliklerini koruyacaklar.

Hayata veda edeceğim o günün aslında diğerlerinden pek bir farkı yoktu. Klasik bir iş günüydü, sa- bah erkenden kalkıp kahvaltı hazırlanmış, evin temizlik işleri bitirilmişti. Geriye sadece “ beylerim- izin ” sofraya teşrif etmeleri ve onlardan kalanlarla ise evin kadınlarının karınlarını doyurmaları kalmıştı. Zira bizim oralarda erkelerden önce kahvaltı yapmak “ uygunsuz bir davranıştır ”.

Olağan bir günün eksilmez diğer parçası ise talepkar mishafirlerdir. Evlerindeki kadın bolluğuyla yetinememiş yaşlı ve bir o kadar da geri kafalı adamlar, bana ve benden 6 yaş büyük ablalarıma asılmak için tiksiniç bir heyecanla gelirlerdi. “ Ne kadar da sevimli ve uslu evlatlar ” dık onlara göre. Namuslu sıfatını kaybetmemek adına evlerine gelen her adamın kendilerine dokunmalarına izin ver- en evlatlar. Artık alışmıştım gerçi böyle küçük tacizlere. Ancak şaşırtıcı olarak o akşam “ babam ” diye adlandırmam gereken canavar, fark edilir miktarda alkol almak ve annemi dövme olarak özetleyebileceğim akşam ritüellerini tamamladıktan sonra, gözünü bana dikti. Normalde günün bu saatlerinde odamızda ablalarımla birlikte otururduk. Fakat o gün babam tarafından iki sokak ötedeki komşumuza gönderilmiştim. Bir emaneti bırakmak niyetiyle. Kim bilebilirdi ki o emanetin ben olacağımı. O gecenin detayları artık aklımda bile değil. Sadece yırtılan elbiselerimin, kelepçelenen kollarımın, öldüresiye sıkıştırılan ağzımın izleri var bedenimde. Bir de birkaç görüntü.. bir buldozerin kepçeleri arasında yaşam mücadelesi veren bir kelebek ve birkaç damla kan. Etrafıma dolanan tozlu bir halının kokusu ile gecenin karanlığında, cennete uçarcasına, iki kişinin omuzunda taşınmak ve sonrasında toprak kokusuyla ciğerlerimin doluşu.

Toprağın altında büyüdüm ben ve şimdi yıllardır içimde benimle beraber büyümüş olan güveni ve umudu çıkarıyorum. Kalbimdeki Pandora'nın kutusu bütün kader ortaklarımla birlikte açılıyor. Siz mi? Ah size ise bizim yerimize “hayır” demek kalıyor.

Mavi Kelebek

Sevgili Dostlarım,

Küçüctüktü daha, öğrenecek, yaşayacak çok şeyi vardı dediniz. Yanılıyorsunuz.

Daha da ufakken oyunlar oynardık. Belli etmeden oramı buramı ellemeye, öpmeye çalışırdı. Ne yazık ki ben bunları çok geç anladım. Bilgisayarından gelen tuhaf seslerin kadın inlemeleri olduğunu çok geç anladım. Neden durmaksızın fotoğraflarımı çektiğini, iltifat ettiğini çok geç anladım. Ve her şeyin yerine oturduğu o malum günde. Tek yaptığım acıydı. Hem de kendimden başka herkese.

İlk önce ayaklarımı tuttu. Tüm çocukluğumla bir çeşit oyun olduğunu sandım. Hâlbuki o masumiyetin yaklaşık 10 dakika sonra ebediyen son bulacağını bilmiyordum. Bu yüzden yanılıyorsunuz. Ben daha 12 yaşındayken, bir anne kadar şefkatliydim. Henüz çıkmamış göğüslerimi emerken "benim annem öldü biliyor musun, sen benim annem olur musun?" demişti. Şans bırakmadı zaten, çoktan ne olmamı istiyorsa olmuştu.

Ellerini pantolonumun içinde gezdirirken " ayıp mı oluyor.? ama çok istiyorum.." demişti. Demek ayıp olan, misafirler çıkarken yolculamamak değildi. Bunu da öğrendiğim için hiçbir şey "ayıp" gelmedi artık bana. Bunun da cefasını ileride çok çektim. Kızdılar. Cezalandırdılar. Bunların da hiç önemi yoktu çünkü gerçek kötüyü yaşadığım için.

"Neden kimseye anlatmadın, sustun? O adam neden hâlâ dışarıda?" dediniz. Mesele neunumam ne de "namusumu" kaybetmemin verdiği suçluluk. Dedim ya, sadece acıydım. Yalnız geçen onca yılın ardından nihayet aradığı eşi bulduğunu düşünen kadına, onların çocuklarına acıydım. Ayrıca kendi ailemin beni koruyamadıklarını düşünmelerini istemedim. Düzenleri bozmaktan, herkesi üzmemekten korktum. Hatta ve hatta o adam hapislerde çürürken, ardındakilerin bana nefretle bakmasından korktum.

Daha ileriki yaşlarda, anıların beni aşağı çekmesinden bıkmışken, bu durumun bana zevk verebileceğini düşündüm. Yalnızca kimseye güvenemedim. İnsanlarla ne zaman yakınlaşsam ne zevk ne de heyecan hissettim. Kaçtım. Dalga geçtiler. Sustum. Atıp tuttular. Sustum. Çünkü ne olursa olsun da tecrübeli ve olgundum. Bu narsistik hayat görüşü çevremdekileri daha çok konuşmaya şevk etti. Kısır döngü içerisinde yuvarlandım durdum. Sonsuz karanlığa düşene dek durdum.

Sevgili dostlarım, ne acımanızı ne de yas tutmanızı bekliyorum. Yalnızca anlamanızı istiyorum.

Ada

Anne,

Yarım kalan cümlelerimi tamamlamak, söyleyemediklerimi anlatmak için yazıyorum bu mektubu sana. Hiç fırsat tanınmadı çünkü bana, yaşadıklarımı kelimelere dökmek için hiçbir şans vermediler. Ama anlatmam lazım anne, bu şekilde adil değil. Ne sana adil, ne bana adil, ne de benden sonra gelecek olan yüzlercesine...

İçimdeki feryatların sadece içimde kalması ve üzerinin bir avuç toprakla kapatılması doğru değil. Arkamdan atılıp tutulması, mini etek giydiğim için, kadın olduğum için bana yapılanların yerinde gösterilmesi haksızlık değil de ne?

Benim hayallerim vardı anne. Biliyorsun, psikolog olacaktım ben, insanlara yardım edecektim, hayattan ümidini kesenlere düşükleri yerden kalkmaları için elimi uzatacaktım, bir umut olacaktım.

Ben finallere hazırlanırken en büyük imtihanla sınanacağımı bilmiyordum anne. Çalışmadığım yerden sordular, debelenip durdum doğru cevabı vermek için ama çok zor sormuşlardı be anne! Çok zor...

O minibüse binerken aklımdaki tek şey yanına gelmekti, her zamanki gibi “Kurt gibi açım.” diyerek zaten ben gelmeden hazırladığın sofraya oturacaktık beraber. Ben yine odama çekilip test kitaplarıyla boğuşacaktım, tanımadığım adamın tekinin elinden kurtulmaya çalışmak yerine.

En kötüsü de neydi biliyor musun? Her saniyesini hissettim. Vurulan her darbeyi, atılan her keşiği hissettim. Tek tek bütün hücrelerime kazındı acı. Akıttığım gözyaşları boğazımda düğüm oldu, çığlıklarım kulaklarımda yankılandı. Kendime güçlü olduğumu hatırlatmaya çalıştım anne, “Yapabilirim,” dedim, “bu cehennemden kurtulabilirim.” Ama her darbe sanki çaresizliğimi gözüme sokmak istercesine iniyordu. *O* bana tepeden bakarken, *onun* ayaklarının altında kıpırdayamadan yatarken kendimi öylesine savunmasız, öylesine küçük hissettim ki...

“Unutulmayacaksın,” diyorlar ya hani, “unutturmayacağız.” diyorlar. Bunların hepsi yalan anne, ben de silineceğim hafızalardan zamanla. Benim de ismim söylendiğinde bundan yıllar sonra tanıyamayacak insanlar. Tıpkı benden önceki binlercesinin başına geldiği gibi.

İşte bu yüzden “Beni unutturma.” demeyeceğim sana anne. İmkansız bir şey uğruna seni yoramam bunca şey üstüne. Sadece sen unutma beni. Sadece... Sev beni anne eskisi gibi, sev beni sanki ben hiç gitmemişim gibi...

Kızın
Özgecan...

Leila

- Perdeyi çek, geç oldu. / - Tülü değil, perdeyi perdeyi.

Evlerin içinde ne var böylesi önemli.

.

Geceleri koridorun ışığı hep açık.

Sokağın sapağı karanlık.

Kirli bi el çamur tadıyo, bok kokuyo. Tiksiniyorum. Tiksiniyorum.

.

Kıyafetlerimi yakacağım.

.

Komşunun oğlu çılgınlıklarını duymuş. Neler olduğunu görmüş. Babaya anlattı.

Neden dur demedi. Göz yuman, iki yüzlü pislik. Belki de o'ydü.

.

Baba bir gece odama girdi. Teli boğazıma sardı. Sıktı. Daha da. Burakmadı. Bağdırdım annem duymuş mudur?

Babanın elleri hep mi bok kokuyodu .

.

Ölümü de dirimi de kimse sahiplenmedi. Toprak kustu acılarımı. Bana yalnız dilimin mürekkebi kaldı.

.

Benden dökülenlerin bazıı:

Otobüsleri pembeye boyayanlara , sokakların, evlerin rengini sormak istiyorum, Ya da cevap vermesinler adi ortaklıklarını midemi kaldıyo. Onların da elleri bok kokuyo.

Değişim istiyoruz, eşitlik istiyoruz.

Öyleyse etekten dize karış sayan koca, tabancadaki mermiyi hesaplayan baba "erkekliğimizi nasıl öldürürüz" ü düşünmeli, utanmalı.

.

Gövdelerinin altında durmadan kabaran hindilerini bedenim(iz)den uzak tutsunlar.

.

Son sözüm:

Tüm kadınlar kadın mücadelesine dahil olmalı.

Yaşamımızı, kadınlığımızı, özgürlüğümüzü; sınırlayan, kısıtlayan, yok sayan "erkeklik" e başkaldırmak, eşit bir dünyayı hep birlikte kurabilmek için.

Aslı Öz.

N.H kaçırılıp tecavüze uğradıktan sonra aile meclisinin kararıyla babası tarafından telle boğularak öldürüldü.

Naftalin. Ne de iğrenç bir şey. Dolaplarımda dahi kullanmazdım. Kokusu midemi bulandırırıldı.

Son aldığım koku olsun istemezdim. Buram buram naftalin kokan havayı içime çekip de bırakmamak için savaşım vereceğimi asla düşünmezdim.

İçime çektiğim son nefes...

Daha önce sımsıkı ellerimi tutan eller, boynumdaydılar. Daha da sıkı. Sevgiyle içimi ısıtan bakışları...

Şimdi gözleri kan çanağı, hınç dolu bakışlarla bakıyor bana.

Namus. Her şeyi değiştiren bu mu? Yaratılan bir olgu. Öğretilen bir fikir.

Deliler gibi aşıkken birden bire öldüresiye nefrete dönüşüme bu mu sebep oluyor? Bu uğurda öldüğüme mi yansam, böyle sıg birini sevip de evlendiğime mi?

Ne kadar da düşünceliymiş. Kötü kokmayım diye naftalinler serpmiş, formum bozulmasın diye de bıçağı eksik etmemiş. Bir kadın daha ne isteyebilir ki?

Ne kadar kolaymış bir gün önce öpüp okşadığın boynu hunharca sıkıp boğmak.

Namus meselesi olursa kolay tabii. Akan sular durur. Kadın olarak varlık görevime ihanet ettim tabii, yaptığı bana iyilikti. Beni kurtardı. Bunun bilinciyle yaşamaktan, daha kötüsünü yapmaktan. Göreviydi, hakkıydı tabii, erkek değil mi, napsın?

Çok yakında teslim olacaktım. Ben de arada, kutsal bir amaç uğruna verilen bir kurban, değersiz bir bedenden ibaret. Çoğu için bir kayıp bile değil.

Halledilmesi gerken bir işti, aradan çıkardı gitti.

Çocuklarıma da ne derler kim bilir? Onları da kurtardı, namussuz kadının çocuğu olmaktan, onun kolları altında yaşamak, bu kaltağı örnek almaktan.

Böylece öğrenirler yerini bilmeyene olacakları.

Mutsuzum, pişmanım, dargınım dünyaya, gözüm arkada hala ama neyse ki boşa gitmedi:

Namusu tertemizmiş şimdi. Naftalin de kokuyordur belki.

Zehra

Sedat Aydın karısı Zehra Aydın'ı boğarak öldürdü. Eşinin cesedinin kokmaması için etrafına naftalin serpti, şişmemesi için de üzerine bıçak koydu. Ayrıca ceset üzerinde katil koca tarafından yazıldığı öğrenilen "Namusumu temizledim, yakında teslim olacağım" yazılı not bulundu.

Işıl Özgür

Toprak yaşamınları çürütemez

Benim hikâyem nerede başlar? Anlatacağım. Yasını tutmanız için değil, isyanın ortak dilini kurabilmek için.

O ev yapış yapıştı. Doğduğum ev.

Taş evlerin serinliği içimi ferahlatmadı hiç. Nem üzerimde. İğrenç elleri ve ağırlıklarını hatırlıyorum. Karanlık değildi, yüzlerini gördüm. Tanıyorum. Sonra kaçıyorlar ve her karşılaşmada bacım diyorlar.

Kimselere söyleyemedim ama ben hiçbir şeyi unutmuyorum. Oysa unutmak istemiştim. Bacaklarımdan akan kan soğudu ama içim soğumuyor.

İçimde bir yaratık varmış.

Devlet, katillerin azmettiricisi bundandır ki kazıyamıyor, aldırımıyorum. İki canavarın içimde büyüyen parçasını hiç istemedim.

Karnım genişliyor.

Herkes öğrendi. Ölmekten korkuyorum

Ailem yok benim. Namus hastalığına tutulmuş azgınlar var yalnız. Bana tecavüz eden o soyun devamı.

Azgınlar canavarlarla evlendirecekmiş beni.

İşkence devam ediyor.

Canavarlar kaçtı içimdeki yaratık hangisindenmiş bilmiyorlarmış.

Kalabalık bir şehire gitsem beni bulabilirler mi?

Ertesi gün göl kenarında cesedim.

Şimdiyse toprak üzerime ağırlık yapıyor diyecek çok şeyim var.

Devlet erkek, din erkek, dil erkek. El ele vermiş katliam yapıp öldürüyorlar.

Kadınlara akıl verenlerden ve katillere kadın bedeni üzerinden küfreden erkek akıllardan tiksiniyorum.

İsteğim kadınların örgütlenmesi. İnşa edilen kimlik rollerinin yıkılması, koldaki tüyden, eldeki pedden, dudaktaki fazla rujdan, meme ucundan, etekten, dar pantolondan, askılı atletten utanılmaması.

Her erkeğin, "erkeklik"lerinin boynuna çuklerini dolayıp erkekliği asmaları... Unutmasınlar ki;

Kadınların devrimini kadınlar yapacak.

Ben iki kuzeninin tecavüzüne uğrayıp, hamile kalan, amcası tarafından boğularak öldürülen Hasret Daşlı, yazdıklarım topluma açık mektubumdur.

Ash Öz.

Ben Leyla, Bircan, Havva, Çiğdem, Zehra, Emine, Aylin, Fatma, Dilek, barış gelini Pippa Bacca, Özgecan... Ve ben... öldüm. Kocam, dayım, sevgilim, babam, nişanlım, mahallemdeki esnaf, yoldan geçen tanımadığım bir adam, minibüs şoförü tarafından öldürüldüm. Kaçırıldım, işkence çektim, tecavüze uğradım. Öldürülme şeklimin yüzlerce farklı çeşidi var. Çıplak ellerle boğuldum, diri diri toprağa gömüldüm, bir nehre atıldım; kolum, bacağım, kafam vücudumdan ayrıldı, bir çöp tenekesinde bulundu. Bazen ise bulunamadı. Ve beni unuttular. İnsanlar beni unuttular. İsmim, sadece anıt sayaçta 'erkek dominant kültür tarafından öldürülen bir kadın daha' olarak anılacaktı. Ve ben öldüm. Öldürüldüm. Kıskançlık, basit bir tartışma, kavga ya da karşı cinsle anlaşamadığımdan dolayı değil. Ben kadın olduğum için öldürüldüm. Çünkü bir vajinaya sahip olmam karşı tarafa beni öldürme hakkını veriyordu. Neden bu hakkı veriyordu? Kadınlığım örtülmesi, saklanması, konuşulmaması ve öldürülmesi gereken utanç verici, berbat bir şey miydi? Ben, yüzyıllardır erkek egemen bir dünyada ekonomik, siyasi ve toplumsal açıdan sinerek, ezilerek ve 2. plana atılarak yaşadım. Sinerek, ezilerek ve hiçbir şey olmamış gibi öldüm. Ben, dünyanın çoğu erkek nüfusuna göre bir cinsel obje, kullanılabilir, öldürülebilir, kocanın alacağı, 'duru', 'temiz' ve 'namuslu' kalması gereken bir mal parçasıydım. Ve ben dönemedim. Geri dönemedim. Hakkımı savunmak için geri dönemedim. Çünkü savunulacak ne hak kalmıştı ortada, ne de ben. Ve ben sinirliyim.

Çok sinirliyim...

"Saçım kısa eteğim de
Sokaktayım köşede
Kaltak sürtüğüm fahişe
Namus iffet neyse ne
Ağır da olsa bedeli
İslah etmem bedenimi
İsyan isyan"
İsyan- Bandista
Ezgi Aydın

